

1

DEZE MOOIE RONDE BORST IS EEN HEUVEL

Nooit zal ik het ware gezicht van mijn grond terugvinden:
het zuivere oog van een kind heb ik niet meer.

Toen ik heel klein was, speelde ik, en daarna kreeg ik
honger. Dan sneed mijn moeder een plat stuk brood af,
strooide er zout op, druppelde er in een grote 8 olie over-
heen uit het schuine kannetje en zei: 'Eet.' Dit zout was
voor mij genoeg om de wind van de Odyssee te ruiken;
die was daar met de geur van de zee; dit brood, deze olie,
ze waren daar rondom mij in die groene korenvelden on-
der de olijfbomen. Zo werd de vurige honger van mijn hart
door een lange gewoonte gescherpt.

Nooit genoeg van dit brood...

Nooit genoeg van dit zout, van deze olie, mijn moeder.

In mijn vreugde en in mijn verdriet heb ik op de hom-
pen van mijn grond gekauwd; en de lijn waar het precieze
begin ontstaat, de lijn waarachter ik ophoud mezelf te zijn
en de golvende deining van de heuvels word, die lijn ligt
verborgen onder het gebladerte van mijn aders en slag-
aders, in de takken van mijn spieren, in het gras van mijn

bloed, in dat grote groene bloed dat kolkt onder de vacht van de olijfgaarden en onder het haar op mijn borst.

Deze mooie ronde borst is een heuvel; zijn oude aarde draagt slechts donkere boomgaarden. In de lente licht een eenzame amandelboom plotseling op met een wit vuur, dooft dan weer. De wind duikt vanuit de lucht omlaag; de pijl van zijn samengevouwen handen klieft de wolken. Met een trap van zijn hiel drukt hij de bomen plat en stijgt weer op. Soms daalt een roodbruine adelaar neer uit de Alpen, maar de lucht van de nabijgelegen vlakten kan hem niet dragen; hij zwemt met grote vleugelslagen en schreeuwt het uit als een gestrande vogel.

Als je van het pad afgaat, zijn er olijfgaarden overwoekerd door rozen. Het is als de huid van een ram die over een boom is geworpen. Het is dik en het bloedt. Eronder heb je het warm als onder de zware warmte van wol; het gras zweet. Om uit die schaduw te komen moet je je handen openhalen. Een maand later vind je een gedroogde roos in je zak.

Glooiende hellingen liggen rond het middaguur op te warmen, bloeiend van roerloze slangen. De hagedissen zijn dik als armen. Ze slapen in de zon en springen plots omhoog, happen in bijen die naar honing smaken en kauwen er lang op. Ze huilen er goudkleurige tranen om die sissen op de brandende steen. De kleine hagedis is helemaal grijs, met poten als touwtjes en een staart die net een schaduw lijkt; maar hij heeft een heel groot hart, een hart dat in hem tekeergaat als een storm, trillend zit hij daar.

Een echtpaar van dikke hoornaars velt de scabiosa in hun blinde vlucht. De sprinkhanen breken uit, ze passeren pijlsnel in een sprong en openen hun rode vleugels. Een mierenkaravaan, lang als een mensenweg, stroomt onder de bladeren door. Een rupsenprocessie aanbidt langzaam een pijnboom met haar spiralen. Een huis met muren van walnotendoppen, gebold en okerkleurig, kraakt zachtjes, geplet onder zijn lading van dakpannen, balken en zon. De doorzichtige schaduw van de olijfbomen houdt het middagslaapje van een heel klein meisje gevangen in haar web. Ze slaapt in het warme gras. Ze heeft al haar jurkjes omhooggetrokken en krabt zonder haar ogen te openen met haar volle klauwtjes over haar buik, waar de muggen zich tegoed aan doen. Een jong geitje vecht met een wesp. De geur van tijm wasemt tot aan de maan. Een mooie wolk is blijven hangen in een dode arm van de wind; hij kan zijn boeg niet meer van het roerloze azuur losrukken, en aan het eind van zijn krachten slingert hij langzaam zijn achterstevens heen en weer.

‘Hebt u hem in het donker gezien, deze heuvel?’

‘Nee, Toussaint, op die lange avonden ben ik niet in het donker in de bossen. Op die avonden valt het licht als regen naar beneden en kun je alles nog zien. En jij?’

‘Ik wel. Het was al donker toen dat alles me overkwam. Ik was verplicht onderdak te bieden aan een van die rondtrekkende mannen die inkwartieringsbiljetten van het stadhuis hadden. Hij was gekomen, hij had aangeklopt. Dat hij had aangeklopt zweer ik u, want mijn eethuis ziet